

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-388/13 Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság

(návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Kúria)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Smernica 2005/29/ES — Nekalé obchodné praktiky — Nepravdivá informácia poskytnutá telekomunikačným podnikom jednému z jeho predplatiteľov, ktorá tomuto predplatiteľovi spôsobila zvýšené výdavky — Pojem „klamlivá obchodná praktika““

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (prvá komora) zo 16. apríla 2015

1. *Ochrana spotrebiteľa — Nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom — Smernica 2005/29 — Klamlivá obchodná praktika — Pojem — Nepravdivá informácia poskytnutá obchodníkom iba raz a týkajúca sa iba jedného spotrebiteľa — Zahrnutie — Chýbajúci úmysel uviesť spotrebiteľa do omylu — Neexistencia vplyvu*

[Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29, článok 2 písm. c) a d), článok 3 ods. 1 a článok 6 ods. 1]

2. *Ochrana spotrebiteľa — Nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom — Smernica 2005/29 — Povinnosti členských štátov — Zavedenie režimu sankcií určených na boj s nekalými obchodnými praktikami — Diskrečná právomoc — Hranice — Dodržiavanie zásady proporcionality*

(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29, články 11 a 13)

3. *Ochrana spotrebiteľa — Nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom — Smernica 2005/29 — Klamlivá obchodná praktika — Pojem — Obchodná praktika spĺňajúca všetky kritériá uvedené v článku 6 ods. 1 uvedenej smernice — Nevyhnutnosť overovať, či táto praktika je v rozpore aj s požiadavkami odbornej starostlivosti — Neexistencia*

[Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29, článok 5 ods. 1, článok 5 ods. 2 písm. a) a článok 6 ods. 1]

1. Smernica 2005/29 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu sa má vykladať v tom zmysle, že poskytnutie nepravdivej informácie spotrebiteľovi zo strany obchodníka sa musí považovať za „klamlivú obchodnú praktiku“ v zmysle uvedenej smernice, aj keď sa toto poskytnutie týkalo iba jedného spotrebiteľa a došlo k nemu iba raz. Tak definície uvedené v článku 2 písm. c) a d), článku 3 ods. 1 a článku 6 ods. 1 smernice 2005/29, ako ani táto smernica posudzovaná v celku, totiž neobsahujú nič, čo by nasvedčovalo tomu, že konanie obchodníka alebo opomenutie konania musí mať opakovanú povahu, alebo sa musí týkať viac ako jedného spotrebiteľa. S ohľadom na záujem ochrany spotrebiteľa, ktorý je základom uvedenej smernice, nemožno tieto ustanovenia vykladať tak, že ukládajú podmienky tohto druhu, ak ich neuvádzajú výslovne.

Okrem toho sú irelevantnými údajne neúmyselná povaha správania, ako aj skutočnosť, že dodatočné náklady vzniknuté spotrebiteľovi oznámením sú zanedbateľné a že spotrebiteľ si sám mohol zadovážiť správnu informáciu. Ako totiž vyplýva z použitia pojmu „spôsobilá“, článok 6 smernice 2005/29 má v zásade preventívny charakter, čím na účely uplatňovania tohto článku postačuje, ak obchodník poskytne objektívne nepravdivú informáciu, ktorá môže nepriaznivo ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa. Navyše cieľ sledovaný uvedenou smernicou vychádza zo skutočnosti, že spotrebiteľ sa voči obchodníkovi nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o úroveň informovanosti, keďže sa musí považovať za hospodársky slabšieho a právne menej skúseného ako jeho zmluvný partner.

(pozri body 41 – 43, 47, 49, 50, 53, 54, 60, bod 1 výroku)

2. Smernica 2005/29 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu ponecháva členským štátom diskrečnú právomoc pri výbere vnútroštátnych opatrení určených na boj s nekalými obchodnými praktikami v súlade s článkami 11 a 13 tejto smernice pod podmienkou, že tieto opatrenia budú vhodné a účinné a že takto upravené sankcie budú účinné, primerané a odradzujúce. Z toho vyplýva, že členské štáty sú povinné zaviesť primeraný režim sankcií voči obchodníkom dopúšťajúcim sa nekalých obchodných praktík, dbajúc na to, aby tieto sankcie zodpovedali najmä zásade proporcionality. V tomto kontexte možno náležite zohľadniť faktory, akými sú častota výskytu vytýkanej praktiky, skutočnosť, či má medzinárodný charakter, a rozsah škody, ktorú spôsobila spotrebiteľovi.

Ak vnútroštátny súd v tejto súvislosti konštatuje existenciu klamlivej obchodnej praktiky, prináleží mu, aby s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, ktorý prejednáva, posúdil, či dôsledky, ktoré vyplývajú podľa vnútroštátneho práva preberajúceho smernicu 2005/29 zo zákazu klamlivých obchodných praktík uplatňovaných v danej veci obchodníkom, sú v súlade s požiadavkami tejto smernice, a konkrétne so zásadou proporcionality.

(pozri body 57 – 59)

3. Smernica 2005/29 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu sa má vykladať v tom zmysle, že ak obchodná praktika spĺňa všetky kritériá uvedené v článku 6 ods. 1 tejto smernice na to, aby bola kvalifikovaná ako klamlivá praktika voči spotrebiteľovi, nemá sa ďalej overovať, či táto praktika je v rozpore aj s požiadavkami odbornej starostlivosti v zmysle článku 5 ods. 2 písm. a) uvedenej smernice, aby mohla byť platne považovaná za nekalú, a teda za zakázanú v zmysle článku 5 ods. 1 uvedenej smernice.

(pozri bod 63, bod 2 výroku)